

650427 พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ อภิญญ์รับสดดาวาสและวิญญานลี้ติ

<https://www.boonniyom.net/51950.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1TMEtaPsTHkw8ihSBDvEWExSsnrVztZnSruD_80FMsCI/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1SaqK-gn-HWrSxU_Idng2pmS02Ky-FQKm/view?usp=sharing

และดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/dbp1knRzb1I> **และ**

<https://fb.watch/cEZ2HqeDaX/>

สมณะฟ้าไท.. วันนี้วันพุธที่ 27 เมษายน 2565 ที่บรรราชธานีอโศก อากาศร้อน อย่างไม่รู้ก็ไม่ว่ากับใจคน แต่ทุกวันนี้เขาทำแบบมุ่งเป้า การสงครามก็ทำแบบมุ่งเป้า การข่าว ก็ทำอย่างมุ่งเป้าให้ตรงประเด็น การเมืองก็ทำอย่างให้มุ่งเป้าตรงประเด็น แม้แต่ สรีระของพระ โพธิสัตว์ก็ต้องรักษาให้ตรงเป้า คนดูแลก็ต้องทำให้เต็มที่ ถ้าทำไม่ดีก็ถูกถล่ม สรีระพ่อครูไม่ สนใจอยู่แล้ว พวกเราต้องช่วยกันดูแลเต็มที่ให้ยืนยาวที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้แต่พวกเราเองก็ต้องทำชีวิตตนให้ยืนยาว ให้ช่วยกันพัฒนาสังคม ให้เกิดสิ่งดีงาม ตามที่พ่อครูปลูกฝัง โลกุตระธรรม ให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคมมาก คนเดือดร้อนมาก ถ้าคนมีโลกุตระก็จะเดือดร้อน น้อยลง อย่างพวกเราได้ปฏิบัติตาม เราก็ได้พ้นภัยโลกีย์ที่เดือดร้อนกันมากมาย พ่อครูว่า...

SMS วันที่ 25 เม.ย. 65

_ตุ๊ก อัครวิน · ขอขอบพระคุณ คณะปัจฉา และ คณะแพทย์ ที่กรุณารับภาระ..ใส่ใจ..ดูแล.. สุขภาพของพ่อครู เป็นอย่างดีเยี่ยม..เจ้าค่ะ

_Wanawut Sirisakorn วณาวุฒิ สิริสาคร · รู้สึกปลื้มปีติมากครับ ที่เห็นพ่อท่าน สุขภาพ และกำลังดีขึ้นเป็นลำดับๆ

_ชุมพล ยอดสะเทิน · รู้สึกซาบซึ้ง ที่พ่อท่านพูดถึงพ่อหลวง ร . 9 แสดงว่า พระโพธิสัตว์ ใหญ่ท่านรู้กันอยู่ แต่สมมุติโลกและลูก ๆ ส่วนมากยังโง่ มวลที่สัสมามีน้อย ร.9 ท่านจึงต้อง ทำอย่างนั้นกราบนมัสการครับ

_ซึ้งซื่อ วิเชียร · กราบนมัสการพ่อท่านด้วยสุดเศียร สุดเกล้า ผมขอกราบ ถวายเป็นโพธิบูชาใน วัย ๘๘ ปี ของพ่อท่าน ในเรื่องการกินการใช้ อย่างเช่นเรื่อง การรับประทาน ผลไม้ ใน ๑ มื้อ จะทานแค่ ๒ อย่าง ซึ่งธรรมดาจะ ทานหลายอย่างครับ และเรื่องการใช้น้ำใน ๑ วัน จะอาบน้ำ ๒ ครั้ง ใน ๑ ครั้ง จะ ใช้น้ำแค่เพียง ๕ ชัน ครบ ๑ วัน จะใช้น้ำประมาณ ๑๐ ชัน ซึ่งธรรมดาจะใช้

อาบหลายชั้น ไม่ได้นับเลยครับ สำหรับตอนนี้ก็ขอถวายให้เป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี

แก้พ่อท่าน ด้วยความเคารพอย่างสูงครับ กราบนมัสการ

พ่อครูว่า...ดีนะ พยายามหามุม หาเหลี่ยม หาแง่ที่จะปฏิบัติตน ให้คนมักน้อย สันโดษ และลดลงไป ก็เป็นแง่เป็นเหลี่ยมให้ลดลงๆดี

_pontomzo Piyatanarod พรทอมโซ ปิยะธนาโรด....

ก็คุณบัญญัติเองรับแต่เงินชาวอโศกมันก็ไม่ผิดสิเพราะคุณตั้งข้อบัญญัติ...มันก็ไม่ต่างกัน
ห rokok เหลี่ยมจัด...ถ้าข้ามผ่านเรื่องเงินจริงคงไม่มีแล่นคัมภีร์ของตัวเองหรือเข้าไปเลย
สิ...เป็นปฤชนยังเพ่งโทษสงฆ์อีกมันจะบริสุทธิ์ได้ไง

พ่อครูว่า...ก็คิดไป แล้วก็ตีความหาแง่อะไรไป คุณว่าอาตมาเป็นปฤชนเพ่งโทษสงฆ์อีก
จะบริสุทธิ์ได้ไง ก็คุณพูด อาตมาไม่ได้เป็นปฤชน ไม่ได้เพ่งโทษสงฆ์ อาตมาพูดด้วยความ
เห็นมีทัศนะของอาตมาจริงๆพูดไปด้วยความจริง คุณไม่รู้ความจริงก็เดาไป

_B The B • บี เดอะ บี

ยังไม่มี การพิสูจน์ได้ว่าสุกर्मทวะคือเห็ด และก็ยังไม่มีการพิสูจน์ได้ว่าเป็นเห็ดมีพิษ ทำไม
ท่านไปตีความด้วยตนเองล่ะครับ หรือท่านบรรลธรรม มีญาณวิเศษย่นเวลา กลับไปดูมา
แล้วครับ

พ่อครูว่า...ถ้าอาตมาบอกคุณว่า อาตมามีคุณจะว่าไง คุณรู้ได้ยังไงว่าอาตมาไม่มี

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน องค์รวมสุขภาพพ่อครูตอนนี้ยังดีอยู่กว่าคนทั่วไปในวัยนี้

_Re Rt (อาร์อี อาร์ที) : ดิฉันได้เข้าฟังพ่อท่านครั้งนี้ครั้งสองจริงอย่างพ่อท่านพูดเจ้าคะ
เหนื่อยมากกับชีวิตกับกายสังขารที่เจ็บป่วยบางทีถามตัวเองว่าเราจะเหนื่อยอีกนานมั๊ยหนอ

พ่อครูว่า...สำหรับอาตมา อาตมาเจ็บป่วย มีพยาธิ ถือว่ามีพยาธิเท่านี้ ในร่างกาย
ทั้งหมดนี้ มันก็เสื่อมโทรมไปตามวัย ส่วนที่จะถือว่าเป็นโรคเป็นภัยเป็นพยาธิ เป็นสิ่งที่
บกพร่องหรือเกินก็คือ คอ ที่มีกระเปาะแล้วมันก็ขวางทางอันสะดวกของอวัยวะ จะฟังเป็น
แล้วมันก็สร้างเสลดมาอุดตัน ก็ต้องไอขจัดออก ว่ากันจริงๆแล้วเป็นวิบากที่เบาๆ ไม่หนักไม่
หนา ไม่เจ็บป่วยหนักหนาสาหัสรุนแรงทรมาณเจ็บปวดโอดโอย แต่มันไอก็ต้อง แรง หนักสุด
มันสร้างเสลดเหนียว ดันออกต้องใช้พลังไอเป็นพลังดัน แล้วมันต้องออกมา ทางปาก ไอ มัน
ก็ไอแรงหน่อย

ถ้าจะว่าไปแล้วโดยองค์รวม มันไม่หนักหนา คนอื่นเป็นมากกว่าอาตมา เป็นโรคนั้น โรค
นี้ที่เป็นโรครุนแรงต้องบำบัดด้วยยา หมอต้องคอยดูแลประคบประหงมมาก อาตมา อายุ 80
กว่าแล้ว จริง คนที่แข็งแรงกว่าอาตมาไม่เป็นโรคเป็นภัยก็มีเยอะ ส่วนผู้ที่ไปตามวัย ก็
ประมาณนี้ ก็มักจะมีโรคที่คนแก่เขานิยมกัน โรคเบาหวาน โรคความดัน เจ็บปวดตรงนั้น ตรงนี้
อาตมาไม่มีเจ็บปวดตรงนั้นตรงนี้ จะนั่งนานๆจะนอนนานๆ ไม่ปวดไม่เจ็บ

รวมสรุปองค์รวมแล้ว ดี ภาวะร่างกายอาตมาใช้ได้ มีวิบากขนาดนี้ก็สมควรแล้ว

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อานาปานสติ คือ ปฏิบัติธรรมดราบที่ยังมีลมหายใจเข้าออก

_เกรียงไกร ปัญญาภาส : ยังคงคัดค้านท่านที่บอกว่าภาวนาหลับตาไม่ถูกต้องครับ เพราะ
พระพุทธเจ้าก็สอนในอานาปานสติไวชัดเจนว่าควรทำอย่างไร และไม่ได้ห้ามหลับตาและไม่
ได้บอกให้ลืมตา เราก็มองกลางๆ ใจไม่ได้ดีกว่าหรือครับ หลักคือรู้ลมหายใจเข้าออกงะครับ

พอครว... คุณนั้นแหละอ่านธรรมะพระพุทธเจ้าไม่แตก พระพุทธเจ้าสอนไว้ชัดเจนแต่ที่คุณชัดเจนยังมัวชัวอยู่

ไม่ใช่.. ธรรมดาไม่ต้องไปรู้ลมหายใจเข้าออก มันก็มีลมหายใจเข้าออกก็ต้องอัตโนมัติอยู่แล้ว คนมันก็รู้อยู่แล้ว ใครก็รู้ว่า คนมีลมหายใจเข้าลมหายใจออก แล้วเรารู้ว่าลม มีลมหายใจเข้าลมหายใจออกโดยไม่ต้องไปรู้ อัตโนมัติมันก็รู้อยู่แล้ว ถ้าไม่มี มันก็ตาย เพราะฉะนั้นมันรู้อยู่แล้ว ลมหายใจเข้าลมหายใจออก เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปปฏิบัติอะไรเลยกับการมีลมหายใจเข้าลมหายใจออก แต่ต้องปฏิบัติธรรมทุกขณะที่คุณยังมีลมหายใจเข้า ลมหายใจออก หมายความว่า คุณยังมีทั้งเข้าทั้งออกอยู่ ยังไม่ตาย ถ้าคุณตายแล้วลมหายใจเข้าไม่มีออกก็ตาย ลมหายใจออกไม่มีเข้าก็ตายทั้งนั้น มันยังมีภาวะ 2 ลมหายใจเข้าลมหายใจออกคุณยังไม่ตาย

อานาอาปานะ แปลว่า ลมหายใจเข้าออก คุณยังไม่ตาย ไม่ต้องไปหาสถานที่ปฏิบัติ ..ไม่ใช่ ปฏิบัติแบบลัทธิ ขนาดพระพุทธเจ้าก็ยังปฏิบัติลัทธิ แล้วก็ตรัสรู้ลัทธิ ภาวะที่ท่านตรัสรู้คือ จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา อาโลก มีหลักฐานยืนยันในพระไตรปิฎกเล่ม 1 ท่านตรัสรู้มี จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา อาโลก มีแสงสว่างของพระอาทิตย์ นี่เป็นที่ยืนยันเลยว่าท่านลัทธิไม่ได้หลับตา

คนไปเข้าใจผิดว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ในวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 6 ซึ่งไม่ใช่ ท่านตรัสรู้ตั้งแต่ชาติก่อนแล้ว ชาตินี้ท่านจะมาประกาศตัวว่าเป็นพระพุทธเจ้า มาเปิดเผยธรรมะของพุทธ สร้างศาสนาพุทธขึ้นมา ในปางที่ท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะท่านไม่ได้ศึกษาปฏิบัติธรรมอะไรของพุทธเพราะว่าท่านมีมาแล้ว สมบูรณ์มาแล้ว ในชาติที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ท่านไม่ได้ปฏิบัติธรรมอะไร หากท่านมาปฏิบัติอีกจะมีเวลาเผยแพร่อย่างไร แต่ว่าท่านมีสัมมาสัมโพธิญาณเต็มถ้วนหมดแล้ว

สู่แดนธรรม... พอท่านเป็นคนเดียวที่บอกว่าพุทธเจ้าตรัสรู้เมื่อก่อนแล้ว

พอครว... เขานั้นรู้ผิด อาตมานั้นรู้ถูก พระพุทธเจ้าก็เป็นแต่เพียงว่าเรารู้สึกว่าเราเป็นพระพุทธเจ้านี้เอง แล้วก็เอามาตรัส คือตรัส สิ่งที่ท่านรู้มาแล้วเอามาตรัส คือตรัสรู้ ตรัสที่ท่านรู้สู่โลก ให้มนุษย์โลกได้รู้ตาม

เอาอย่างนี้ อย่าหมั่นใส่อาตมาก็แล้วกัน ขอพูดความจริง

บรรดาศาสนาพุทธที่มีอยู่ใน 2,500 ปีเสื่อมมาแล้ว ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ก่อนเพราะไม่มีโลกุตระธรรม เรื่อยยืนในอาณิสฺตร กลองอานกะ ที่ท่านพยากรณ์ไว้ตั้งแต่ตอนมีพระชนม์ชีพ แต่ความจริงก็มาเกิด 2,500 ปี กึ่งพุทธกาล มันเสื่อมจริงๆ ถ้าไม่อย่างนั้นคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่บอกว่าศาสนาพุทธ จะเสื่อมจาก โลกุตระที่ท่านพยากรณ์ไว้ แล้วมันจะไปเสื่อมตอนไหน เขาไม่รู้ตัวกัน

อาตมาอุบัติขึ้นมาในโลกปางนี้ จึงมาชี้บอกท่านนี้ใจมันเสื่อม แล้วอาตมาก็สาธยายมาตั้ง 50 ปี ยืนยันว่าโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ๆ พวกคุณมาฟังคุณเข้าใจ มาปฏิบัติตามมีศีลสมาธิปัญญา มีจรรณะ 15 วิชชา 8 กันจริงๆ จึงเกิดปรากฏการณ์จริง

มีลักษณะวรรณะ 9 มีลักษณะสาราณียธรรม 6 มีลาภธัมมิกา เป็นสาธารณโภคี ชัดเจนก็ไม่เห็นแย้งไม่เห็นเถียงได้ ยืนยันจริงๆ อย่างนี้ ก็เถียงไม่ได้

ที่เถียงไม่ได้คือ คุณมาเป็นอย่างที่ว่ามาพาเป็นไม่ได้ ..2.ที่เป็นไม่ได้เพราะคุณไม่รู้ หรือจะบอกว่าคุณรู้ใหม่ ที่คุณรู้อยู่ต่ำกว่าความเป็นจริงที่เป็นโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า นี่ก็พูดความจริงไม่ได้ผิด ไม่ได้ไปดูถูก ไม่ได้ไปลบหลู่ แต่พูดความจริงตาม ความเป็นจริง สู้ฟัง

ใครฟังเป็นก็ชัดเจน ใครฟังไม่เป็นก็มาฟังโทษอาตมาเท่านั้นเอง อาตมาก็ไม่ได้ แปลกใจไม่ได้ลึกลับอะไร ใครจะฟังแล้วเห็นเป็นอย่างไรมันก็เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ที่เขามีภูมิของเขาดัดสัน ไม่ใช่เรื่องแปลก

เป็นเรื่องอิสระเสรีภาพอย่างพวกคุณเข้าใจ รู้แล้วก็มาเอา ไม่มีใครบังคับ อาตมา ไม่ได้ล่อหลอกประเล้าประโลม มีแต่พูดความจริงออกไป พวกคุณมาแล้ว ใครที่ได้ก็ชัดเจน อยู่ก็อยู่ ใครไม่ได้ก็ไม่อยู่ หลายคนก็ยังอยากอยู่แต่มันไม่ได้อยู่ ผู้ที่ไม่มีวิบากมากก็อยู่ ก็มี จำนวนไม่มากหรือผู้ที่รู้โลกุตระธรรมมันมีจำนวนไม่มาก มันเป็นยอดพีระมิด ก็พูดความจริงไปหมดแล้ว ซึ่งไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร ในความจริงมันไม่ลึกลับ

แต่คนไม่รู้อาตมาจริงมันลึกลับมันลึก เขามองไม่ถึง มันลึกลับ มันลึก มองยังงี้ก็เข้าไม่ถึง (พ่อครูไต่ดัดออกด้วย)

สมณะฟ้าไท... ถ้าเราปฏิบัติตามที่พ่อครูสอน ไม่มีสำนักไหนพาทำอย่างชาวอโศกอย่างที่เราพ่อครูพาทำ แม้แต่เรื่องกินมังสวิรัตก็ยังไม่เหมือนกันเลยในแต่ละวัด สมาธิของเรา ก็อีกแบบหนึ่ง สมาธิของเราไปทำงาน เขามีสมาธิเท่าไรก็ไปนั่งนิ่งไม่ทำงาน ของเรามี สมาธิมากเท่าไรยังทำงาน

พ่อครูว่า... ของเรายังมีสมาธิมากเท่าไร ยิ่งทำงานคล่องแคล่วว่องไว กายปาศุญญาตมากเท่านั้นๆ ยืนยืนตามคำอ้างพระพุทธเจ้าด้วย เกือบสิ

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อินทรีย์ภาวนาสูต

_อินทรีย์ภาวนาสูต

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๔ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๖

มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก

๑๐. อินทรีย์ภาวนาสูต (๑๕๒)

[๘๕๓] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ป่าไผ่ ในนิคมชื่อกัชชังคลา ครั้นนั้นแล อุตตรมาณพ ศิษย์พราหมณ์ปาราสิริยะ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ แล้วทูลปราศรัยกับพระผู้มีพระภาค ครั้นผ่านการทักทายปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

[๘๕๔] พอเรียงร้อยแล้ว พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามดังนี้ว่า ดูกรอุตตระ ปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทรีย์แก่สาวกหรือเปล่า ฯ

อ. แสดง พระโคตมผู้เจริญ ฯ

พ. ดูกรอุตตระ แสดงอย่างไร ด้วยประการใด ฯ

อ. ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ในเรื่องนี้ ท่านปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทรีย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างนี้ว่า อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ

พ. ดูกรอุตตระ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่เจริญอินทรีย์แล้วตามคำของปาราสิริยพราหมณ์ต้องเป็นคนตาบอด ต้องเป็นคนหูหนวก เพราะคนตาบอดไม่เห็นรูปด้วยจักขุ คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงด้วยโสต เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสแล้วอย่างนี้ อุตตรมาณพ ศิษย์ปาราสิริยพราหมณ์ นั่งนิ่ง เกอเขิน คอดกักหน้า ชบเชา หมดปฏิกฐาน ฯ

พ่อครูว่า...คนทุกวันนี้นั่งอาตมาแทนที่จะคอดกักหน้าแต่เถียงอีก โง่ไม่เสร็จ

หลับตาปฏิบัตินั้นไม่ใช่ของศาสนาพุทธเพราะไปปิดทวารทั้ง 5 แทนที่จะรู้ภายนอกภายในให้ครบ ก็ไปจำกัดให้ตัวเองอยู่ในภวังค์อยู่ในภพข้างในจิต แล้วก็เพ้อเจ้อเป็นนิมิตกายเป็นสวप्ณวิมานเป็นสัมภเวสีไป เกินโลกจินตาคือจะคิด ผันเพ้อไป แล้วเกิดหมู่ฝูง นิมิตกาย สัมภเวสีกาย อาทิสมาณกาย ไม่เห็นทั้งหมดเลยตาบอดเป็นมนุษย์ตาบอดสอนคนตาบอด

เหมือนคนตาบอดจูงคนตาบอดไปดูลูกไม้ แทนที่จะได้ยินเสียงบ้าง ภาพไม่เห็น เพราะตาบอด แต่ไม่ได้ยินเสียงอีก บอกกันว่า พระเอกหล่อจังเลย ท้องฟ้าสวยจังเลย ตาบอดชมท้องฟ้าให้กันฟังมันเป็นอย่างนั้นจริงๆเลย เขาไม่รู้ตัวหรอกนะว่าที่เขาเป็นอย่างไร อาตมาพูด ตาบอดคุยกับคนตาบอด เราฟังแล้วก็โอโห คนตาบอดเคยคุยกัน ประเภทที่มา หลอกโลกเพราะตัวเองเป็นอย่างนั้น ตาบอดจะไปเห็นฟ้าอะไรได้ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่า สงสารมาก อาตมาก็พูดด้วยความจริงใจนะ สงสาร ที่มันเข้าใจไม่ได้ก็เห็นใจ มันบังคับกันไม่ได้ จะมาเห็นตามรู้ตามมีทูลตาม

เพราะว่า 1. ไปยึดถือครูบาอาจารย์เก่าแก่ที่ยึดถือกันมา

2. ดูถูกดูแคลนผู้ที่เป็นสัตบุรุษจริง

3. เพราะความโง่ โง่เอง ไม่รู้ความจริงว่าสิ่งที่เคยยึดถือเป็นครูบาอาจารย์นั้นจะเป็นคน มีจาทิฏฐิ

คนสัมมาทิฏฐิจริงๆที่มาประกาศก็ไมรู้ เพราะเป็นคนโง่เป็นคนอวิชาจริงๆเป็นธรรมชาติของเขา

ก็น่าสงสาร อาตมาก็พยายามที่จะบอกเตือนสติ ให้มีปรีโตโฆชะ เปิดจิตฟัง อย่าไปจม ยึดติดแต่ครูบาอาจารย์เก่านักฟังธรรมะ 2 อย่างให้ได้ จะได้มีคู่เปรียบเทียบกับอะไรมันเข้าท่ากว่ากัน

ตั้งแต่อาตมาสอนมาก็มีผู้รู้แล้วปฏิบัติตามได้ จนถึงบัดนี้ก็มีผู้รู้แล้วปฏิบัติตามได้ มีผู้รู้ตามเพิ่มขึ้นเรื่อยๆอยู่ เขาจะต่อต้านล้มล้างอย่างที่อาตมาอธิบายถ่ายทอด ว่าอย่างนี้ สัมมาทิฏฐิ อย่างโน้นมันเป็นมิจาทิฏฐิ

เขาก็ยังล้มล้างว่าอย่างอาตมานั้นมิจาของเขาสัมมา อาตมาก็ยืนยันว่าของอาตมา สัมมา ก็เป็นสัจจะอย่างนี้ต่างคนต่างยึดถือ ยึดถือกันอย่างนี้แหละพระพุทธเจ้าก็ให้จบกันที่ นานาสังวาส ความเห็นของคุณก็เป็นอย่างนั้นความเห็นของเราก็เป็นอย่างหนึ่ง ต่างคนก็ต่าง แสดงกันไป ใครเห็นอันไหนดีก็มาเอา เขาก็ว่าอาตมาอาตมาก็ว่าเขา มันก็เป็นธรรมดา

เพราะว่าความเห็นมันคนละอย่างอาตมาก็ต้องบอกว่าเห็นถูกมันเป็นอย่างนี้ ของเขา บอกว่าเห็นถูกมันเป็นอย่างของเขา มันก็ไม่เห็นตรงกัน มันก็ขัดแย้งกันก็เป็นธรรมดา จะไป ห้ามไม่ให้มันเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร มันเป็นตถตา มันเป็นเช่นนั้นแหละ มันต้องเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างนั้นก็ไม่ใช่ มันก็เป็นความจริงอย่างนี้

ยกตัวอย่าง อาตมาติดมาตั้งแต่ว่า กาย ฌาน สมาธิ บุญ กาย

ตอนนี้มาเน้นคำว่า กาย ว่ามันเห็นต่างกัน กายนี้ คนจะมาบวชในศาสนาพุทธ อุปัชฌาย์ ก็จะสอนเรื่องกายกับจิต ด้วยการแยกมูลกรรมฐาน 5 อย่างให้ชัดเจนว่า เมื่อใดมันเป็นกาย เมื่อใดมันเป็นจิต

ระหว่างธาตุรู้ของเราเป็นจิตนิยาม สามารถที่จะรู้ถูกต้องว่า อย่างนี้ไม่มีกายแล้ว แต่ยัง เป็นพีชอยู่ กับอย่างนี้ไม่เป็นกาย เป็นอุตนิยามไปเลย แตกต่างกันนะ อุตนิยามไม่มีกาย พีช นิยามก็เริ่มไม่มีกาย

กายคือธาตุรู้ กายคือมโน คือจิต คือวิญญาณ พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัด เรากล่าวว่า กายคือจิต คือมโน คือวิญญาณ

คำว่ากาย เน้นธาตุรู้เป็นหลัก ไม่ได้เน้นวัตถุเป็นหลัก แต่กายต้องมีสรีระ แต่สรีระก็ต้องมีจิตร่วมด้วยเสมอ เป็นสองเสมอ

กาย ในพจนานุกรมแปลว่าองค์ประชุมหรือกองหรือหมู่ ไม่ใช่เดี่ยวนะ เป็นองค์ประชุมของเจตสิก มีเวทนาสัญญาหรือสังขารเป็นต้น ในพจนานุกรมก็ยังอยู่ทุกวันนี้ก็เอามาใช้ ก็ยังแปลชัดเจนอยู่ในพจนานุกรม แต่ความเห็นผิดเขาเข้าใจผิดไปแล้วว่า

กาย คือสรีระเฉยๆ หรือเป็นวัตถุไม่มีจิตร่วมด้วย อันนี้แหละเป็นเบื่องต้นที่ผิด

พระพุทธเจ้าถึงให้สอน ถ้าจะมาบวชก็สอนเป็นมูลกรรมฐานต่างๆเลย สอนให้แยกจากผม ขน เล็บ ฟัน หนัง มาอธิบายเมื่อไหร่มันเป็นกายแต่เป็นพีชะ เมื่อใดเป็นกาย ที่บริบูรณ์มีกรรม มีธรรมะ

ถ้าไม่มีความรู้เรื่องกาย เรื่องจิตให้ชัดเจนอย่างนี้แล้วก็ไปแยกกายแยกจิตอย่างผิด คือนั่งหลับตาแล้วถอดร่าง ออกไป ทิ้งกาย เห็นนั่งแข็งอยู่อย่างนั้นส่วนจิตก็ไปอยู่ข้างนอก ก็บอกว่าแยกกายแยกจิตไปโน้นเลย เป็นมโนมัยยาดตาหรือเป็นนิรมาณกาย ผันเพื่อเอง

เป็นเรื่องสร้างภพชาติสร้างรูปเอง แล้วเขาก็มีกันอยู่จนทุกวันนี้ก็เป็นเรื่องเพ้อเจ้อเป็นเรื่องหลงใหล

สู่แดนธรรม.. อาจารย์สอนว่าอย่างนั้นเดียวเข้าร่างไม่ได้

พอครูว่า... ไม่เข้าใจสภาวะธรรม คำว่าสัมภเวสีล่องลอยอย่างไร เข้ามารวมอยู่เป็นสภาวะ 2 คืออย่างไรก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นเรื่องกายจึงเป็นเรื่องเริ่มต้น บอกแล้วว่า อุปัชฌาย์สอนสัทธินาฬิกหรือจะเริ่มศึกษาธรรมะพุทธเจ้า ก็ต้องเรียนรู้ กาย เรียนรู้สักกะ

สักกะคือ ตัวตน ตัวเรา อยู่ที่ตัวเราเองโดยเฉพาะในตัวเราจริงว่า กาย มันมีรูปกับ นาม จิตคุณต้องรับรู้สัมผัสภายนอกไม่แยกกัน กายขาดนามไม่ได้แล้วจริงๆจะให้ บริบูรณ์ นามก็ต้องมีกาย มีภายนอกด้วย ต้องมีทั้งภายนอกภายใน

คนไม่มีภายนอกมีแต่ภายในเป็นคนไม่เต็มคน เป็นคนไม่เต็มเต็ง ยิ่งกว่าอึเดียวอีก ออกทิสติกก็ยังไม่เหมือนอึเดียวที่เดียว อึเดียวยังพอรู้บ้างแต่ก็ยังกว่าอึเดียว เพราะว่าทั้ง 5 ทวารไม่รู้รู้แต่ทวารในจิตอย่างเดียว ทั้งไปตั้ง 5 ด้วยสัจจะมันมีตั้ง 5 ตั้งแต่คุณไปเอาอยู่อันเดียวทั้งไปตั้งห้าอย่างไร ไม่เต็มเต็งใช่ไหม นี่ไม่ได้แปลว่าเขานะ แต่มันเป็นสัจธรรมอย่างนั้นใช่ไหม

นั่งหลับตาไม่ใช่ของศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนอย่างนั้นเลย อาตมาพูดไปตามความจริง ส่วนใครจะยึดถือการนั่งหลับตา ที่บอกว่าเรียนมาตั้งนานจะไปทั้งได้อย่างไร คุณก็ยึดถือของคุณไปแล้วคุณก็ไม่เปลี่ยนแปลงคุณก็จมอยู่อย่างนั้นอีกนานนับชาติ งามายเลอะเทอะอยู่อย่างนั้นอีกนาน แล้วคุณก็จะมาพูดอย่างอาตมาพูด ยืนยันอย่างอาตมายืนยันไม่ได้

เช่นยืนยันว่าอาตมานี้จบบรรลุพระอรหันต์ เป็นผู้ที่บรรลุธรรมจริง ไม่ได้พูดเล่นๆนะ ของจริงสัจธรรมพวกนี้พูดเล่นไม่ได้ เป็นอุตริมนุสสรธรรม พูดเล่นได้ที่ไหน แล้วยังเป็นนักบวชด้วย มาพูดอวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่มีในตนอย่างนี้ พูดเป็นเล่นไปได้ มาทำอย่างนั้นได้อย่างไร

สือธรรมะพ่อครู ตอน อภิญญารู้จบสัจดาวาสและวิญญาณฐิติ

_พ่อครูว่า... อธิบายลงลึกในคำว่า กาย

พระพุทธเจ้าตรัส แม้แต่พูดไปแล้ว เริ่มต้นก็ต้องรู้ กาย ก่อน ตั้งแต่ อุปัชฌาย์สอน สัททวิหาริก หรือเริ่มต้นทั่วไปไม่ต้องไปบวชหรอก คุณต้องรู้ สักกายะ พันสักกายทัญญู พันความเห็นที่ไม่รู้ว่าเป็นกายของตน หมายความว่า คุณจะต้องรู้ให้จริง รู้ให้ถูกต้อง เรื่องกาย ที่มันอยู่ในตัวเราเป็น สักกายะ ให้ถูกต้องเสียก่อน ถ้าอันนี้ไม่ถูกต้อง คุณจะเรียนอย่างอื่นอีก เท่าไหร่เท่าไรมันก็ไม่มีผลอะไร โหมะไปตลอดกาล ติดกระดุมเม็ดแรกผิดแล้วไปเลย แล้วก็หลงตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นอรหันต์เก๊ มาหลอกคนอื่น มันสุดน่าสงสารที่สุดเลย

เพราะฉะนั้นต้องมาเรียนให้ดีๆ พระพุทธเจ้าสอนต่อมา นอกจากพัน สักกายทัญญู พันวิจิกิจจา พัน สีสัพพตปริมาสา พัน 3 ข้อนี้ก็เริ่มต้นเป็นพระโสดาบัน

ก็ปฏิบัติตามวิญญานลลิตี 7 ได้ เริ่มต้นได้หรือที่สุดจบก็จบด้วย วิญญานลลิตี 7 จบด้วยการรู้จักฌาน 4 แล้วก็รู้ อากาसानัญญาตนะ วิญญานัญญาตนะ จบ ไม่มี เนวสัญญานาสัญญาตนะ ไม่มี มีแค่ 7 ทำไม่มีแค่ 7

เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องมาตั้งแต่เริ่มต้น ฌาน 1 2 3 4

ในสัตตาวาส 9 สัตว์ที่ 1 2 3 4 ภาษาคำ ระบุอันเดียวกัน สัตตาวาส 9 กับ วิญญานลลิตี แต่สัตตาวาส 9 เป็นมิจจาทัญญู ในสัตตาวาส 9 สัตว์ที่ 1 2 3 4 ก็เป็นมิจจาทัญญู

แต่ในวิญญานลลิตี 7 ข้อที่ 1 2 3 4 ก็เป็นสัมมาทัญญูและเรียนรู้ออกจากความเป็นสัตว์ได้

เมื่อถึง สัตว์ตัวที่ 4 วิญญานลลิตีเป็นสัมมาทัญญูออกจากความเป็นสัตว์ได้หมด

อากาसानัญญาตนะ เป็นของจริง อากาสคือรูป วิญญานคือนาม

อากิญจัญญาตนะ คือ ไม่มี นิดนึ่งก็ไม่มีไม่มี อะไรก็ไม่มีกิเลส มีแต่ 1.รูป 2.นามที่บริสุทธิ์พ้นจากกิเลสอย่างบริบูรณ์ถ้วนรอบ ไม่ต้องไปไขก็ไม่ไข ไม่ไขก็ไม่ไข เนวสัญญานาสัญญาตนะ ไม่มี จึงจบด้วย วิญญานลลิตี 7 คือ อากิญจัญญาตนะ เท่านั้น

ส่วนผู้ที่ยังมิจจาทัญญู เป็นสัตตาวาส 9 จึงมี เนวสัญญานาสัญญาตนะ ยังไม่พอ

ที่สำคัญก็คือ อากาसानัญญาตนะ วิญญานัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เนวสัญญานาสัญญาตนะ เป็นของเพ้อเจ้อ ผิดไปจริงๆเลย ผ่านอสัญญีสัตว์ ไปดับสัญญาอยู่ขั้นที่ 5 เป็นอสัญญีสัตว์

ผิดไปตั้งแต่สัตตาวาส 9 ที่ 1 2 3 4 แล้วผิดไปแล้ว ยังไม่พอไปรับสัญญาเป็นอสัญญีสัตว์ อันที่ 5 อีก อากาसानัญญาตนะ ก็ยิ่งเลอะเทอะหนัก

อากาसानัญญาตนะ ของสัตตาวาส 9 กับของวิญญานลลิตี 7 คนละโลกเลย

อากาसानัญญาตนะของวิญญานลลิตี 7 นั่นคือความถูกต้อง เป็นสัมมาทัญญู

วิญญาน เลอะเทอะ เป็นอะไรไม่รู้ อากาसानัญญาตนะ ก็เป็นอะไรไม่รู้

อากิญจัญญาตนะ ก็เลยยิ่งกลายเป็น เนวสัญญานาสัญญาตนะ ก็ไม่ไขไม่รู้ก็ไม่ไขแล้วเมื่อไหร่ก็จะไข มันไม่รู้เรื่องเลยเลอะเทอะไปตลอดกาลนาน

คือเรื่องคำว่า กาย กายทั้งเบื้องต้นและที่สุด ทั้งหมดเลยในการเกิดมาเป็นมนุษย์ มีความเป็น 2 คือ เทวะ ก็คือ กาย มีรูปกับนาม

คุณเกิดมา เป็นจิตนิยาม ชาติรู้คุณเป็นจิต เป็นวิญญาน คุณก็มีสิ่งที่ถูกรู้กับธาตุรูปปฏิเสฐไม่ได้ต้องรู้ อย่าไปดับมัน อย่าไปหว่ามัน อย่าไปทำให้มันตกความเป็นธาตุ ให้มันรู้เต็มร้อย ต้องให้มีเต็มสติเต็ม สตะ เต็มร้อย

สู่แดนธรรม.. เขาบอกว่าถ้ายังมีตัวติดรู้ อยู่ จิตก็รู้ อยู่ ก็ยังมีตัวเหลืออยู่ เขาต้องไปดับความรู้ อย่างหลงพ้อชา บอกว่า เจอผู้รู้ที่ไหนให้มาผู้รู้ที่นั่น

พ่อครูว่า... นั้นแหละ จะหลงพ้อชาก็ตามหรือว่าท่านพุทธทาสก็ตาม ก็บอกว่าการไปยึดถือความรู้ไม่รู้มันไม่ได้ทั้งนั้น ก็ว่าไปตามลำดับ

ผู้ที่รู้แล้วเป็น อนุปคัมมะ ก็จะเข้าใจว่าผู้นี้พูดถูก แต่ยึดถือผิด พูดผิดแล้วก็ยึดถือผิดด้วย ก็จะทำให้ติดอยู่ ถูกบ้างผิดบ้างก็ยังสับสนมีอยู่ ถูกบ้างบางอย่างอันนี้ไม่ถูก แต่ก็ยังไม่แน่ชัด ถูกจริงๆ ไม่ผิดเลย ผิดจริงๆ ไม่ถูกเลย ไม่ได้แม่นยำอย่างนั้น ก็ยังสับสนไปสับสนมา

ซึ่งที่อาตมาพูดอยู่นี้เป็นรายละเอียดของความรู้ ที่พูดแล้วก็ส่งสารเขา เขาก็จะเห็นว่ามันอวดดี พูดอย่างกับรู้ อ้าว... ถ้าอาตมาไม่รู้จะเอาอะไรมาพูด พูดอย่างกับมันรู้มันรู้จริงๆ หรือเหนือเขาหมด แล้วมันเหนือเขาจริงๆ ไหมละคุณรู้ไหมว่าเหนือ

ถ้าหากอาตมาไม่รู้ อาตมาจะเอาที่ไหนมาพูด แล้วอาตมาก็บอกว่า อาตมาเกิดมาในชาตินี้ไม่มีสำนักสังกัด ไม่มีครูบาอาจารย์ อาตมาก็เอาของอาตมาพูด คุณต่างหากไม่ยอมรับอาตมา นี่พวกคุณมารับอาตมายอมรับ ได้อะไรมาบ้างไหมเล่า ...ได้

ได้อะไรไหนลองเอามาดู ได้ความไม่มี

รวมไปลงที่ความไม่มี พระพุทธเจ้าถึงตรัสไว้ชัดเจน อาศัยความไม่มีกับความมีนี้แหละ เป็นสิ่งที่ อาศัยศึกษา ในพระไตรปิฎกเล่มที่เท่าไร เล่ม 16 ข้อ 43

เมื่อเห็นความมีความไม่มีแล้ว แล้วก็เป็นผู้ที่รู้แล้วว่าอะไรมีอะไรไม่มี ก็ไม่ไปเข้ายึดถือ ไม่ไปยึดถือทั้งความมี ไม่ไปยึดถือทั้งความไม่มีเรียกว่า อนุปคัมมะ ตราบใดที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานก็เป็นผู้ที่มี อนุปคัมมะ รู้จักมัชฌิมนธรรม หรือเป็นอภิกุ รุจกสภาพ 2 แล้วเป็นอายตนะอย่าง เป็นอภิกายตนะด้วย รู้ไปสูงยิ่งกว่านั้น รู้ว่าสมารถที่จะปรุงแต่งกันให้ เป็นอภิกายตนะ 8 ด้วย

คนที่เข้าใจอภิกายตนะ 8 ตั้งแต่ อภิกายตนะข้อที่ 1 รู้ทันทีเลยทั้งภายในภายนอกทั้ง รู้ทั้ง ปริตตัง รู้ทั้ง อัปปมาณา รู้ทั้ง สุพรรณะ ทุพรรณะ พร้อมกันไปหมดเลย นี่เป็นอภิกายตนะ ข้อที่ 1

แล้วสภาวะมีอย่างนั้นจริงๆ ที่อาตมาพูดไปนี่อาตมารู้จักสภาวะยังที่ว่าทั้งหมด ทั้งภายในนอกทั้งภายในพร้อมกัน แล้วก็ทั้ง ปริตตัง อัปปมาณา สุพรรณะ ทุพรรณะ มีหมด อาตมาพูดพญชณะเหล่านั้น สภาวะอาตมาก็ชัดเจนอยู่ ไม่ได้พูดแต่พญชณะเฉยๆ นี่เป็น อุดริมนุสธรรมจริงๆ

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สมณะฟ้าไท... ประเด็นหนึ่งที่พ่อครูเน้นย้ำบ่อยๆคือ ชาติรู้ อย่าไปทำให้ชาติรู้มันไม่รู้ แล้วอย่าไปทำให้ชาติรู้มันเสียหาย พ่อครูเน้นย้ำ ชาติรู้ให้มันรู้เต็มที่

คนไม่มีภูมิ แยกแยะไม่ได้หรอกในสัตตาวาส 9 วิญญานลลิตี 7

พ่อครูเน้นย้ำเรื่องกาย คือเบื้องต้น เข้าใจให้สมมาก่อน เป็นโสดาบันก่อน

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อจินไตยมานวิสัยในจรรณะและวิชา

_พ่อครูว่า... คำว่ามาน เป็นมานวิสัย เป็นอจินไตย คนจะมี อาศัย นิสัย วิสัย อนุสัย

คนผ่าน นิสยะ วิสยะ ผ่านมา จนรู้ สยะเป็น อนุสยะ อนุสัย อาตมาใช้พญชณะเหมือนกันแต่อธิบายต่างกับคนอื่น คนที่ถึงขั้น อนุสยะ เป็นมาน

ฉาน คือพลังงานจิตที่ผู้ที่สามารถสร้างพลังงานจิตให้เป็นไฟ เป็นอุณหธาตุ เป็นความร้อน ซึ่งราคะ โทสะ ก็เป็นไฟ โมหะ เป็นไฟ ไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ ที่นี้ ไฟฉาน เป็นไฟที่มีปัญญา ฉานคือปัญญา ปัญญาคือฉาน

ปัญญาคือ ธาตุรู้ที่รู้เหนือกว่าราคะโทสะโมหะ เป็นพลังงานที่เหนือชั้นกว่าราคะโทสะโมหะ ถึงจะเป็นความจริง เป็นพลังงานที่สามารถเหนือกว่าพลังงานราคะ จึงสามารถทำลายพลังงานราคะลงได้ เหนือกว่าโทสะ โดยสภาวะจริงมันต้องเป็นอย่างนั้น ถ้ามันไม่เหนือมันก็ไม่ทำลายไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะไม่ได้

ใช้พยัญชนะอธิบายข้ามันเข้าใจได้นะ ที่นี้ความจริง คุณทำอย่างที่เราใช้ภาษานี้สื่ออย่างนี้ พลังงานจิตของคุณทำให้เป็น อุณหธาตุ เป็นธาตุร้อนที่มันสลายกัน ทำได้ถึงสภาวะจริงไหมละ คุณจะทำ ทำได้อย่างไร

วิธีทำฉานของพระพุทธเจ้า นั่นคือ

1.ศีล 2. อปัณณกปฏิบัติ 3. สัทธรรม 7 แล้วจะเกิด ฉาน 1 2 3 4 นี่คือพุทธคุณของพระพุทธเจ้าเป็นจระ 15 ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาปฏิบัติ ศีลก็ไม่มี อปัณณกปฏิบัติ 3 ก็ไม่มี สัทธรรม 7 ไม่ต้องไปฝัน ฉานก็เป็นแต่ชานหมาก เคี้ยวมากหยับๆ แล้วเคี้ยวใหม่ อย่างมหาบัวเป็น ก็เคี้ยวแต่หมาก งมยากกันไปหมด

ขออภัยพูดซัดๆ พูดเหมือนลบหลู่ แต่สิ่งที่ผิดก็ควรต้องถูกลบหลู่ไป คุณจะถือตัวก็เป็นของคุณเอง คุณจะถือตัวว่าลบหลู่ถูกไหม

นิคฺคณฺเห นิคฺคหารหํ ปคฺคณฺเห ปคฺคหารหํ ควรชมคนที่ควรชม ยกย่องคนที่ควรยกย่อง

เอาตรงที่ อปัณณกปฏิบัติ 3 มันไม่มี ตั้งแต่ศีล ก็ไม่ได้เป็นข้อเป็นหลักเลย

เอา ศีลข้อที่ 1 เป็นต้น เกี่ยวข้องกับสัตว์ คุณปฏิบัติ อปัณณกปฏิบัติ 3 กับสัตว์นี้ โดยเฉพาะกับคน คุณไม่ต้องไปกินคนหรืออก อย่าไปเบียดเบียนกัน ไม่ต้องไปรักไปชังกัน สรุปลง

คุณก็คือคน ทำงานร่วมกัน ผู้หญิงผู้ชาย เป็นนักบวชกับฆราวาสก็ทำงานร่วมกันได้ ไม่ต้องไปเกี่ยวพันอะไรให้มันลึกลับลึกล้ำ ซัดๆ นี่ มันให้ตื่น ไม่ต้องลึกละอะไร ก็ทำงานร่วมกันผู้ที่ทำงานเป็นประโยชน์แก่กัน คนละฐานะ คุณเป็นผู้หญิงก็ฐานะหนึ่งได้ คุณเป็นผู้ชายก็ฐานะหนึ่ง นักบวชก็ฐานะหนึ่ง ฆราวาสก็ฐานะหนึ่ง ก็รู้ชัด รู้เจน ไม่สับสน ปฏิบัติถูกต้องตามสภาวะจริงของมัน มันก็สะอาดบริสุทธิ์ไป

เกิดมาก็ทำงานร่วมกันอย่างนี้แล้วก็ทุกคนก็ฐานะแห่งตนๆ อย่างพวกเรา สบายทำงานกันอยู่

จนกระทั่งตอนแรกๆ อาตมาพาปฏิบัติธรรมเป็นบวร มีทั้งสมณะ ภิกษุณีไม่มี ก็มีสิกขมาตุ เขาก็ปรามาสไว้..เดียวเถอะๆ เดียวมันก็จะมีลูกเถอะ แต่มาถึงวันนี้พวกเรารักษาสภาพความเป็นจริงได้ ไม่ได้มีเลอะเทอะอย่างนั้นเลย เพราะฉะนั้นเราไม่ได้เลยในเรื่องพวกนี้ 40-50 ปีมาแล้วไม่ได้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้น เลอะเทอะ ยิ่งนักบวชนี้ไม่มีเลย ไม่มีเลย ที่จะไปเรื่อง ให้ไปครหาได้ ฆราวาส อาจจะมี Error บ้างนิดๆ หน่อยๆ ถือว่ามันเป็นธรรมดาธรรมชาติ มี Error เล็กๆ น้อยๆ แต่ก็ไม่ได้ไปเลอะเทอะ หย่าฉา เหมือนกับข้างนอกเขา นี่เป็นสถานะจริงที่อาตมายืนยัน

สู่แดนธรรม.. เขาว่าเราเรื่องตัณหาที่ว่าไม่ได้ แต่ว่าได้เรื่องทวิฏฐิ ทำสงครามทวิฏฐิกัน

พ่อครูว่า... อันนี้ก็ถูกต้องลงท้ายก็มีทิวลิปที่ต่างกัน มันจบด้วยทิวลิปที่ต่างกัน แต่มันก็จบจริงๆ มันเป็นนานาสังวาส ต่างคนต่างมีทิวลิป ต่างคนก็ปฏิบัติไป ซึ่งเราก็ได้เป็นไปแล้ว เป็นนานาสังวาสกันแล้วต่างคนปฏิบัติไปตามที่ต่างคนเข้าใจ ก็ได้มรรคผลไปตาม เขาก็ว่าเขาได้มรรคผลเราก็ว่าเขาได้มรรคผลมา จะเป็นมิจฉาผลหรือสัมมาผลก็เป็นตามความเป็นจริงไม่ได้ประหลาดอะไร

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน กายต่างกันสัญญาต่างกันในเทวดาทั้ง 6

_พ่อครูว่า... มาลงละเอียดตรงที่ว่า

กายต่างกันสัญญาต่างกัน เป็นสัตตาวาส ข้อที่ 1 หรือวิญญาณฐิติ ข้อที่ 1 ภาษาเหมือนกันแต่ สัตตาวาส 9 นั้นเป็นมิจฉาทิฐิติ วิญญาณฐิติเป็นสัมมาทิฐิติ

กายอย่างหนึ่ง สัญญาอย่างหนึ่ง กาย คุณก็เห็นต่างกับเรา สัญญาคุณก็เห็น ต่างกับเรา นี่เป็นสภาวะ 2 กายกับสัญญา

เพราะฉะนั้นคุณก็จะเห็นความเป็นมนุษย์ก็ต่างกัน เห็นความเป็นมาร ก็ต่างกัน เห็นความเป็นเทวดา ก็ต่างกัน ต่างกันไปเยอะเลยนะ มารก็โอโฮ ไม่รู้จักชั้น ก็ชั้น

แม้แต่มารชั้น 1 เป็นจตุรหาราช เขาไม่นึกว่าเป็นมารหรือ เขานึกว่าเป็นเทวดาชั้นที่ 1 เทวดาอะไรมีเขี้ยวถือหอกหรือดาบด้วย เขาก็เขียนภาพนะ จตุรหาราช เขี้ยวงอกตาโปน ถือดาบถือหอก อาตมาไม่ได้หาเรื่อง แต่เขาเป็นจริง เทวดาอะไรมารุกรานคนตั้งแต่เริ่มต้น

เมื่อรุกรานแล้วก็ เป็น ดาวดึงส์ เป็นอาการที่ 33 ธรรมดาคนมีอาการแค่ 32 เท่านั้น อาการที่ 33 เป็นอาการเก้ เป็นภพเป็นชาติแล้ว เพ้อๆเอามาเสพ เทวดา ดาวดึงส์ก็คือ ภาพที่คุณหลงได้สนใจ แล้วไปเสพเป็นสุขได้สนใจ ฆ่าได้แย่งได้มีภพชาติได้ก็ดีใจ เลอะเทอะ ติดภพติดชาติอยู่อย่างนั้น

อยากให้ได้นานๆ ดาวดึงส์ก็เป็นยามา คือยาวนาน ยามหนึ่งยังไม่พอขอเป็นยามที่ 2 ขอเป็นยามที่ 3 เขาบอกว่า มันไม่ได้หรอกมันจะต้องมีพักมีหยุด ดุสิตะ แปลว่าพัก แปลว่าเย็น แปลว่าหยุด ก็ไม่เอา ดันรนเข้าไปอีกเป็นนิมมานรติ ภูเขาไม่ยอมพัก ภูเขาจะเป็นนิมมานรติ ยินดีในสิ่งที่กูเนรมิต

ยังไม่พอ ให้คนอื่นมาเนรมิตให้กูอีก ปริณมิตวสวัตติ นี่คือภพเก้ทั้งหมดเลย คนที่หลงสวรรค์ 6 ชั้นคือพวกมีภพมีชาติทั้งนั้นเลยคือพวกโง่ทั้งนั้นเลย พวกเราไม่มีสวรรค์ไม่มีนรกหมดสวรรค์ก็คือหมดนรก ยังมีสวรรค์อยู่ก็คือมีนรก เพราะฉะนั้นพวกติดสวรรค์คือพวกที่มีนรกอยู่

ทั้งนั้น แล้วเขารู้เรื่องที่เขาจะต้องหมดสวรรค์หมดนรก ก็สอนกันแต่ต้องเอาสวรรค์ ต้องเอาภูมิสุข ความสุขก็เป็นสวรรค์ความทุกข์ก็เป็นนรก

ศาสนาพุทธไม่ได้เอาความสุขความทุกข์ ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ อาศัยพยัญชนะว่า อทุกขมสุข ไม่สุขไม่ทุกข์ อาศัยพยัญชนะแต่ไม่มีสภาวะ มีแต่ไปนั่งหลับตา ไม่สุขไม่ทุกข์ แต่ไม่เป็นอุเบกขา

อุเบกขาคือธาตุจิตที่บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ ปรีโยทาทา มุทุ กัมมัฏฐา ปภัสสรา บริสุทธิ์จากกิเลสหยาบ กลาง ละเอียดทั้งหมด บริสุทธิ์แล้วบริสุทธิ์อีก ปรีโยทาทา ยิ่งขึ้น สะสมยิ่งๆขึ้นไป เป็น มุทุภูตธาตุ แล้วก็เป็นการกระทำที่เหมาะสมที่ควรทั้งนั้น จิตก็ยิ่ง ประภัสสรใหญ่เลย ยิ่งบริสุทธิ์ใหญ่เลยผ่องแผ้ว

อาตมามีสภาวะอย่างนี้ อธิบายตามสภาวะอย่างนี้ คนไม่มีสภาวะเหมือนอย่างอาตมา อธิบายอย่างอาตมาไม่ได้หรอก เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะดันเดาเอา ต้องมีจริง แล้วก็ไม่มีใคร อธิบายอย่างอาตมา เขาก็อธิบายอย่างของเขาที่เป็นธรรมดา คุณก็ฟังเอา อันไหนเป็นธรรม วาที่คุณก็เอา อันไหนไม่เป็นธรรมวาที่ คุณก็ไม่ต้องเอา มันเป็นอิสระเสรีภาพตัดสินใจของตัวเอง สุดท้าย

อาตมาเองอาตมาสบายใจ ตรงที่ว่าอาตมาไม่ได้ทำให้ศาสนาผิด ตรงนี้ อาตมาสบายใจตัวเองตัวเอง ยิ่งทำงานมากยิ่งขึ้นตรวจสอบ ยิ่งเช็ค เราทำถูกยิ่งขึ้นๆ ละเอียดลออมากยิ่งขึ้น ถูกยิ่งขึ้น ละเอียดลออมากยิ่งขึ้น

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน สำนักโคตรลจจริงใหม่ ดูได้จากมีสาราณียธรรม 6 วรรณะ 9

_พ่อครูว่า... อาตมาว่า อาตมาทำได้แบบนี้ ทุกวันนี้ยังมั่นใจ

สู่แดนธรรม.. ถ้าเขาจะถามว่า ท่านแนใจอย่างไร เอาอะไรมายืนยัน

พ่อครูว่า... ก็มีหลักฐานตามพระไตรปิฎก อาตมาก็อ้างอิงพระบาลี

สู่แดนธรรม.. จะพูดว่าท่านแสดงความเป็นจริงได้ไหมครับ มีวรรณะ 9

พ่อครูว่า... ใช่ นี่เป็นสังคัมสาราณียธรรม 6 ถึงขั้นอยู่กันอย่างมี สาราณียธรรม 6 เมตตา ภาวกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม ลาภธัมมิกา ศีลสามัญตา ทิฏฐิสามัญตา

ปฏิบัติไป ยืนยันอยู่อย่างนี้เต็มๆ หรือแม้แต่จะแจกเป็นวรรณะ 9 ก็จริง เลี้ยงง่าย (สุภะ) ให้มาด้นสร้างก็ไม่มา เอาแต่ด้นทึ้งอยู่อย่างนั้นแหละ คุณจะบอกว่าจะมาแปลไปเองไม่เห็นพูดเข้าหลักเกณฑ์ไวยากรณ์บาลีเลย อาตมาก็มีหลักเกณฑ์ของอาตมา อาตมาเข้าใจคุณได้ แต่คุณเข้าใจอาตมาให้ได้

สู่แดนธรรม... หากว่าสำนักอื่นจัดสอนลูกศิษย์ให้ได้เป็นคนวรรณะ 9 เขาก็ต้องมีส่วนที่จะบรรลุพุทธะแท้

พ่อครูว่า... ถ้าเขาทำได้ เขารู้เขาก็ต้องมาอธิบายอย่างอาตมาทำได้ พาทำได้ อาตมาก็เอามาอธิบายได้ แม้วรรณะ 9 เลี้ยงง่าย (สุภะ) บำรุงง่าย, ปรับให้เจริญได้ง่าย (สุโปสะ) มักน้อย, กล้าจน (อัปปิจะ) ใจพอ สันโดษ (สันตญี) ขัดเกลากิเลส (สัลเลชะ) เฟ่งทำลายกิเลส มีศีลสูงอยู่ปกติ (ธุดะ, ธุดงค์) มีอาการน่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) ไม่สะสม ไม่กักเก็บออม (อปยะ) ตรงข้าม อวรรณะ 9 ขยันเสมอ, ระดมความเพียร (วิริยารัมภะ)

ตกลงมาเป็นคนไม่สะสม เป็นคนยอดขยัน ปราศจากความเพียร ไม่สะสมทำอะไรไม่สะสม นอกจากไม่สะสมแล้วเอาไปแจก มาถึงยุคนี้แล้วมี กระตอมปั่นสุขดิ้งเลย ยังไม่พอแค่ กระตอมไม่พอ ปลุกมันไปเลยจนกระทั่งถึงถนนดำ ข้างหน้าโนน ให้เก็บกินไปกันได้หมดเลย มีมะเขือ ขาดอะไร มะละกอ กล้วย เก็บกินไป ทำให้เป็นสาธารณะ ทำให้ปรากฏ ทำให้เป็นสาธารณะตามทีอาตมาให้ปรากฏให้ได้ ช่วยอาตมาได้ไหม ...ได้ รับปากแล้วนะ ไปช่วยกัน ทำให้เกิดจริงๆ เพราะในนี้เราก็อำนาจกินทำให้เหลือเพื่อ เราไม่ต้องเก็บให้คนข้างนอกเขาเก็บไปเองเลย จริง พิสูจน์ความจริงอันนี้ไปได้ก็ดีเพราะมีความอุดมสมบูรณ์

เพราะอุดมสมบูรณ์ในปัจจัย 4 ธนบัตรไม่ค่อยมีหรอกในพวกเรา เพชรนิลจินดาไม่ค่อยมีหรอกพวกเรา แต่มีปัจจัย 4 นี้เยอะแยะ แจกจ่ายเกื้อกูลเอื้อเฟื้อไป อีกหน่อยส่งไปให้เอธิโอเปียบ้าง ส่งไปให้ยูเครน ส่งไปให้สหรัฐบ้าง ที่เขาพิมพ์ดอลลาร์ กระดาษเบื่อนหมึก หลอกเขาไปทั่วบ้านทั่วเมือง พิมพ์ออกมาอย่างไม่รู้หลักประกัน ก็พิมพ์ออกมา แบ่ง

อำนาจบาตรใหญ่อยู่อย่างนั้น ทั้งๆที่เขาพยายามตั้งเงินยูโร ตั้งเงินต่างๆมาให้เงินดอลลาร์ลงบ้าง แต่ก็ยังไม่ลงเพราะเขามีอาวุธ มัน ขายอาวุธข่มขู่

สู่แดนธรรม.. ที่ผมถามพ่อท่านไปครั้งที่แล้ว อยากจะทราบว่า ถ้าสำนักสงฆ์อื่น จะยืนยันว่า สำนักของท่านสอนได้มรรคได้ผลบรรลุตามพระพุทธเจ้าสอนแท้ๆ เราจะสามารถถามหาเอาความดี สาราณียธรรม 6 อย่างนี้ หรือเอาหลักธรรมอื่น

พ่อครูว่า... เอา วรรณะ 9 สาราณียธรรม 6 เชื้อได้ สาราณียธรรม 6 เมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม ลาภัมมิกา ศีลสามัญดา ทิฏฐิสามัญดา ได้ไหม ...ได้

สู่แดนธรรม.. ถ้าเขาบอกว่าจำเป็นด้วยหรือจะต้องมีคนทำตามได้

พ่อครูว่า... ไม่ได้ ก็เป็นการพูดปากเปล่า ปฏิบัติไม่ได้แล้วพูดไปทำไม พูดไปแต่ก็ปฏิบัติกันไม่ได้

สู่แดนธรรม.. แสดงว่า อโศกเรามีธรรมะ การบรรลุจริง มีคนเป็นของจริงยืนยัน

พ่อครูว่า... ยืนยันพูดได้ทำได้ ยถาว่าที่ ตถากาโร ยถากาโร ตถาว่าที่

สู่แดนธรรม... ก็ไม่ได้เอาไปข่มเขา

พ่อครูว่า... มันข่มในตัว มันไม่ข่มมันก็ต้องเห็นอกกันอยู่แล้ว อันหนึ่งทำได้อันหนึ่งทำไม่ได้ ใช้พยัญชนะว่าข่มว่าเห็นอกก็อันเดียวกัน สัจจะมันก็เป็นความจริงอย่างนั้น

อาตมาเกิดมามีชีวิตนี้ทำได้ตามคำตรัสพระพุทธเจ้า มีปรากฏการณ์จริง ปรากฏการยืนยันให้เห็น ใครไม่เห็นก็ไม่มีปัญหา คนที่เห็นเขาก็เห็น คนที่มีดวงตามีปัญญามีธาตุรู้ที่รู้ได้ อันนี้ก็จริงนะ เขามีสภาพจริงพูดจริง ยถาว่าที่ ตถากาโร ยถากาโร ตถาว่าที่ ทำได้จริงตามที่พูด ไม่ใช่ได้แต่พูดปากเปล่า เป็นแต่ทำไม่ได้ ยืนยันหาหลักฐานอะไรไม่ได้ มันก็ต่างกัน

อาตมาจึงบอกว่าเกิดมาในชาตินี้ พอใจแล้ว ไม่สูญเปล่า ไม่โมฆะ ประสพผลสำเร็จ

อาตมาเคยสรุปแล้วว่า เกิดมาในชาตินี้พอใจแล้วเกิดมาทำงานมา 50 ปีได้ขนาดนี้ มีสิ่งที่ยืนยันปรากฏผลขนาดนี้ อาตมาไม่ตะกละมากกว่านี้หรอก สมตัวแล้ว พอตัวแล้ว

สู่แดนธรรม.. สภาวะที่พ่อท่านทำให้ลูกๆ รักษาประคองความดีนี้ไว้ ทำให้คนอื่นมองว่า พวกเรายึดมั่นถือมั่น ท่านพุทธทาสบอกว่า ถ้ายังทำความดีอย่างนั้นอยู่ก็ไม่พ้นจากความยึดมั่นถือมั่น

พ่อครูว่า... ท่านพุทธทาส พูดอย่างนั้นก็ไม่ผิด แต่อาตมาทำได้เกินกว่านั้น ที่ท่านพุทธทาสท่านว่า เพราะอาตมาไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น อาตมาเป็น อนุปคัมมะ เป็นผู้ที่ไม่เข้าไปใกล้สิ่งที่มิใช่เข้าไปใกล้ สิ่งที่ไม่มาก็ยืนยันอยู่อย่างนี้มายึดถือแล้ว เข้าใจภาษา อนุปคัมมะ ไหมละ

สู่แดนธรรม.. ท่านไม่ยึดถือ แต่ทำไมท่านมีเยอะเยอะมากมาย ทำไมบอกว่าไม่ยึดมั่นถือมั่น

พ่อครูว่า... ยืนยันความจริงใจ ยถาว่าที่ ตถากาโร ยถากาโร ตถาว่าที่ เราไม่ยึดถือเป็นตัวของตัวเองแต่เป็นของส่วนกลางนี้แหละคือเศรษฐศาสตร์ชั้นหนึ่ง ถ้าใครต่อใครไม่แบ่งออกจากส่วนกลางมารวมกันส่วนกลางทั้งหมด ส่วนกลางทั้งหมดมันก็เป็นกองโต แต่ของคนอื่นนั้นคนนั้นคนนี้ก็เอาไปคนละนิดคนละหน่อย กองกลางก็บางลงเล็กลง ดีไม่ดี ยื้อให้กองโต จนกองโตเป็นกองรกละเอียด ถือว่าเป็นของ ตัวเองเลยเกินกว่าที่มันมีกองโตนั้น ความจริงมันเป็นอย่างนี้

สู่แดนธรรม.. สภาพเป็น *dialectic* ใช่มั๊ยครับ

พ่อครูว่า... เป็นสภาพสรีรมหามายาเป็นความย้อนแย้ง วิภาษวิธี

สู่แดนธรรม.. จริงๆแล้ว คนนั้นจะต้องมีดวงตาเห็นพ่อท่านไม่ยึดมั่นถือมั่น จึงจะมอง
ออก

พ่อครูว่า... มันไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น แต่มันมัน มันตั้งมัน มันซ่อนตรงนี้ คุณเข้าใจไหมมัน
ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น แต่เป็นความตั้งมันของผู้ที่ตั้งมันแล้วมีความตั้งมันแล้ว ฟังภาษาไทยรู้ไหม
ไม่ใช่ภาษาบาลีนะ

สู่แดนธรรม.. พ่อท่านเอาสภาวะอมตะมาสอน ไม่ได้พูดถึงขั้นปริโยสาน

พ่อครูว่า... เรายังไม่ตายยังไม่ปริโยสาน แล้วยืนยันว่าอาตมาจะตายแล้วยังไม่ตาย
อย่างปรินิพพานเป็นปริโยสาน อาตมาเป็นโพธิสัตว์ก็จะกลับมาเกิดอีกทำตามมูลสูตร 10 ครบ
อาตมาคืออมตะบุคคล ไม่ได้เหนียมอายหรือมั่งกุนเลย

สู่แดนธรรม... มีอมตะเป็นหลักประกันแล้ว จะทำให้ดูเหมือนยึดมั่นถือมั่น อีกก็ชาติก็ไม่
ว่า

พ่อครูว่า... ไม่มีปัญหาเพราะมีแต่สิ่งที่ดี สัพพปาปสอกรณัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง) กุสลสุป
กำลังสัมปทา(ทำกุศลให้ถึงพร้อม) สจิตตปริโยทปนัง(ชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้วจากกิเลส)

สู่แดนธรรม.. กว่าจะได้อมตะมันต้องผ่านวิมุตติมาแล้ว ก็ต้องอยู่กับอมตะนี้แหละ

พ่อครูว่า... ใช่ เป็นการรู้จักจริงตามความเป็นจริงเขาไม่รู้เขาก็ไม่เชื่อ ถ้าเขาจะบอกว่าอัน
นี้มันเป็นอย่างนี้เองหรือ เราก็น่าจะได้แบบนี้บ้าง ความเห็นอย่างนี้ก็ชัดเจน

สู่แดนธรรม.. แสดงว่า ถ้าใครมีดวงตาฟังพ่อท่านวันนี้จะเห็นว่า

พ่อครูว่า... อาตมาพูดอะไรไม่จริงไม่เป็น อาตมาพูดแต่ละอย่างเป็นความจริงทั้งนั้น พูด
ไม่จริงไม่เป็น

สู่แดนธรรม.. ถ้าประเทศไทยรับเอาสังฆธรรมพระพุทธเจ้าไปทำ เจริญแน่

พ่อครูว่า... ใช่ อาตมาพูดความจริงไม่เป็น พูดแต่ความจริงทั้งนั้น ฟังแล้วบอกว่า
ทำไมพูดเก่งจังเลย ก็คนมันพูดเก่ง

ยังไม่ตายอาตมาก็ทำงานไป พอทำได้ก็ทำไป ทำไม่ได้ หลายคนบอกว่ายังไม่เห็น
ควรทำก็พัก นี่ให้ทำได้ก็ทำ ก็ไม่มีปัญหาอะไร ทำเสร็จแล้วมันต้องยอมรับความจริงอยู่ อย่าง
หนึ่งว่า เมื่อยไฉน ปฏิเสธไม่ได้ ตอนนี้อยู่ถึงวัยนี้ขนาดนี้แล้ว เมื่อยไฉน อันนี้อาตมา ไม่สงสัย ไม่
งง ไม่มั่งกุน ไม่เก้อ ไม่เขิน ไม่ยากอะไร บอกความจริงมันเมื่อยไฉน

อันนี้เป็นเรื่องของความจริง สรรเสริญของเรามันเสื่อม มันพยายามปรุงแต่ง ปรุงแต่ง
ได้เท่านี้ ได้ขนาดนี้ พอปรุงแต่งขนาดนี้ แสดงออกขนาดนี้ เดียวก็ไปพัก เดียวก็ไปชำระแบด
ใหม่ เข้าวันใหม่ พรุ่งนี้ก็สะสมแบดเตอรีใหม่ พอมีแบดเตอรีจุต แสงสว่าง จดกระแสจุต
พลังงานเพื่อแผ่ออกไป ไม่อย่างนั้นก็เป็นแบดเตอรีมีไฟ แต่ไม่ได้ใช้ทำงานอะไร เสียแล้ว
หม้อแบดเตอรี เสียน้ำกลั่น

สู่แดนธรรม.. ถ้าคนไม่รู้จักจริงๆ ก็จะมาเถียงพ่อท่านว่าอะไร พระอรหันต์เมื่อยไฉนได้อย่างไร

พ่อครูว่า... พระอรหันต์ขี้นะ พระอรหันต์ไม่เมื่อยไฉนได้อย่างไร ขี้นะของจิตนิยาม ไม่
เหมือนพืชที่ทำงานตลอดเวลาไม่เมื่อย แต่จิตนิยามมันมีเมื่อยนะ อันนี้ต้องรู้ความจริง ตาม
ความเป็นจริงให้ได้ ไม่มีหรอก คนทำงานถึงขีดหนึ่งก็ต้องเมื่อย มันใช้พลังงานออกไป ตั้ง
เยอะขนาดหนึ่ง ต้องเมื่อยต้องพัก พระพุทธเจ้าถึงบอกว่า รู้จักพักรู้จักเพียร เอาแต่เพียรไม่พัก
ก็ตาย เอาแต่พักไม่เพียรก็ตาย อ้างอิงพระพุทธเจ้า เหมือนกับคน รู้มากเลยอาตมา อภิญญา
อานาฬัง คือพักพอดี เพียรพอดี หมายความว่าอย่างนั้น อย่างนี้เป็นต้น

สังขรณ์ที่ใช้พยัญชนะบัญญัติต่างๆเอามาสื่อ เราก็พยายามอธิบายสภาวะกับพยัญชนะ มาตลอด อาตมาก็พยายามขยายความมาตลอด ทุกวันนี้ก็ขยายความได้เยอะ จนกระทั่งพวกเรา รู้ละเอียดลออขึ้นไปมาก

ขอภัยต้องขอกล่าวความจริงว่า ไม่มีใครมาขยายได้ละเอียดละอومากมาย เท่า อาตมาในยุคนี้ นอกนั้นเขาเอาตำรามาพูด เอาตำราของอรรถกถาจารย์ของคนนั้นคนนี้ อาจารย์ ยาวาพุดมารวม อย่างท่านมหาประยุทธ์ ท่านก็รวมเอาของอรรถกถาจารย์มารวมกัน อาตมาสู้ไม่ได้หรอก แต่อาตมาเป็นคนไม่รวมไม่รู้จัก ไม่ได้มีการศึกษามาก อาตมามีแต่ความจริงออกมาทั้งหมด เท่าไหร่มีแต่ความจริงออกมา ที่ไม่ต้องไปเอาของคนนั้นคนนี้มาให้ เลอะเทอะ ที่จะขัดแย้งกันในตัวบ้างไม่ใช่ เอาของตัวเองสอดคล้องกันไปด้วยกันมาด้วยกัน เป็นเอกภาวะสำหรับของอาตมา อย่างนี้มันจะแสดงคนละอย่าง

อย่างท่านพุทธโฆษาจารย์ ท่านมหาประยุทธ์ แสดงกันคนละอย่างกับอาตมา คนละส ไตล์ ก็แล้วแต่ที่คนจะมีจิตนิสัยชอบอย่างไร ชอบอย่างอาตมาเอา ไม่ชอบอย่างอาตมา ชอบทางโน้นก็ไป ทางโน้นเยอะนะ แล้วไม่จบง่ายๆหรอก แต่ของอาตมามีจบ มีจบ ไม่มาก เท่า ขอยืนยันว่าไม่มากเท่า มีแต่เนื้อๆ อันโน้น มีอะไรเยอะเยอะต้องมาคัดออก เยอะกว่าจะ เข้าถึงแก่น แต่ดูจะยังไม่ถึงแก่นเท่าไหน ได้แต่ผลใบไม้ดอก เปลือกก็ยังไม่ค่อยได้ สะเก็ด คือศีล ก็ยังไม่ค่อยได้ ศีลยังไม่เป็นอนิสังข 10 ประการ สมาธิคือเปลือก ก็ยังไม่ค่อยได้ หรือ จะว่าไม่ได้เลยก็ได้ สะเก็ดก็ไม่ใช่สะเก็ด เป็น สีสพตปาทาน สมาธิไม่ต้องพูดถึงเลย ปัญญา ก็ไม่เข้าแก่นของปัญญา เอาปัญญา 8 อธิบายก็ไม่ถึง แก่น อย่าไปหวังเลยว่าจะมีวิมุตติ ได้แต่ ใบ ดอกผลงาม คือลาภสักการะ สรรเสริญเต็ม จริงใหม่ สภาวะที่กระแสหลักของสังคม ศาสนาพุทธเป็นอยู่จริงไหม

สมณะฟ้าไท... สรุปลจบ